Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA NIKOLASA EMILIU [*NICHOLAS EMILIOU*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2023. gada 7. septembrī [1]

**Lieta C-517/22 P**

***Eurobolt BV*,**
***Fabory Nederland BV*,**
***ASF Fischer BV***
**pret**
**Eiropas Komisiju,**

***Stafa Group BV***

Apelācija – Dempings – Antidempinga maksājuma, ko piemēro dažu Ķīnas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam, attiecināšana uz importu no Malaizijas – Galīgā antidempinga maksājuma atkārtota noteikšana – Īstenošanas regulas (ES) 2020/611 spēkā esamība – Tiesiskais pamats – Regulas (ES) 2016/1036 13. un 14. pants – Regulas (EK) Nr. 91/2009 spēkā esamība – Tiesas spriedums *APEX*

## I. Ievads

1. Apelācijas sūdzībā *Eurobolt BV*, *Fabory Nederland BV* un *ASF Fischer BV* (turpmāk tekstā – "apelācijas sūdzības iesniedzējas") – trīs Nīderlandē reģistrētas sabiedrības, kas importē un pārdod dzelzs un tērauda savienotājelementus, – lūdz Tiesu atcelt Vispārējās tiesas spriedumu [2], ar ko tā noraidīja to prasību atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2020/611 (2020. gada 30. aprīlis) [3], ar kuru galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Regulu (EK) Nr. 91/2009 [4] noteikts dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam, atkārtoti nosaka dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus.

2. Apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza septiņus apelācijas sūdzības pamatus. Tomēr, ievērojot Tiesas lūgumu, šajos secinājumos aplūkošu tikai sesto apelācijas sūdzības pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa, konstatēdama, ka apstrīdētajai regulai ir pienācīgs tiesiskais pamats, esot nepareizi interpretējusi un piemērojusi Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas

[1] Oriģinālvaloda – angļu.

[2] Spriedums, 2022. gada 18. maijs, *Eurobolt* u.c./Komisija (T-479/20, EU:T:2022:304) (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums").

[3] OV 2020, L 141, 1. lpp. (turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula").

[4] Padomes Regula (2009. gada 26. janvāris), ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam (OV 2009, L 29, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "sākotnējā regula").

(ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis,[5] 13. panta 1. punktu un LES 5. panta 1. un 2. punktu, kā arī labas pārvaldības principu.

3. Īsumā, Tiesai, izskatot šo apelācijas sūdzības pamatu, būs jāatbild uz šādu jautājumu: vai regulas, ar ko piemēro antidempinga maksājumu trešās valsts izcelsmes importam, atcelšana ar tādu pamatojumu, ka tā, iespējams, nav saderīga ar Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) noteikumiem, liedz Komisijai šo maksājumu attiecināt – pasākuma apiešanas dēļ – arī uz importu no citas trešās valsts pat tad, ja šāda paplašināta attiecināšana aptvertu laikposmu pirms regulas atcelšanas un ja imports būtu reģistrēts atbilstoši attiecīgajiem antidempinga noteikumiem?

## II. Atbilstošās tiesību normas

4. Laikposmā, kas nozīmīgs šai lietai, antidempinga pasākumu piemērošanu reglamentēja, pirmkārt, Padomes Regula (EK) Nr. 1225/2009[6], otrkārt, Padomes Regula (EK) Nr. 384/96[7] un, treškārt, jau minētā Regula 2016/1036 (turpmāk tekstā – "pamatregula")[8].

5. Pamatregulas 13. pantā "Pasākumu apiešana" bija noteikts:

"1. Saskaņā ar šo regulu uzlikto antidempinga maksājumu darbības jomu var paplašināt arī attiecībā uz [..] importu no trešām valstīm [..], ja notiek šo pasākumu apiešana.

[..]

3. [..] Izmeklēšanu sāk ar Komisijas regulu, kurā var būt arī norādījumi muitas dienestiem reģistrēt importu, ievērojot 14. panta 5. punktu [..].

Ja galīgi noskaidrotie fakti pamato pasākumu paplašināšanu, to veic Komisija saskaņā ar 15. panta 3. punktā minēto pārbaudes procedūru. Paplašināšana stājas spēkā dienā, kad, ievērojot 14. panta 5. punktu, tika ieviesta reģistrācija [..]."

6. Pamatregulas 14. panta "Vispārīgi noteikumi" 5. punktā bija noteikts:

"Komisija, pēc tam, kad ir savlaicīgi informējusi dalībvalstis, var norīkot muitas iestādes veikt atbilstīgus pasākumus importa reģistrēšanai, lai pasākumus attiecībā uz šo importu vēlāk varētu piemērot no šādas reģistrācijas datuma. [..] Importu nepakļauj reģistrēšanai ilgāk par deviņiem mēnešiem."

5 OV 2016, L 176, 21. lpp.

6 Regula (2009. gada 30. novembris), par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp.).

7 Regula (1995. gada 22. decembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.).

8 Ņemot vērā, ka tiesību normas, kas nozīmīgas šai tiesvedībai, ir formulētas ļoti līdzīgi, šajos secinājumos atsaucos uz Regulas 2016/1036 normām, kā abas puses to darījušas savos apsvērumos.

7. Komisijas Īstenošanas regulas (ES) 2016/278 (2016. gada 26. februāris), ar ko atceļ galīgo antidempinga maksājumu, kas noteikts dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam un attiecināts arī uz dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importu, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus (turpmāk tekstā – "atcelšanas regula")[9], 2. pantā ir noteikts:

"1. pantā minēto antidempinga maksājumu atcelšanu piemēro no šīs regulas spēkā stāšanās datuma, kā noteikts 3. pantā, un tā nevar būt par pamatu līdz minētajam datumam iekasēto maksājumu atmaksāšanai."

8. Atcelšanas regulas 14. apsvērums ir formulēts līdzīgi.

9. Ar apstrīdētās regulas 1. panta 1. un 3. punktu antidempinga maksājumi, kas noteikti, pamatojoties uz sākotnējās regulas 1. panta 2. punktu, pēc būtības tiek paplašināti attiecināti "uz dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importu, kas nosūtīts no Malaizijas, [kam] izcelsme ir vai nav deklarēta Malaizijā [..]" un kas "reģistrēts saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 966/2010 2. pantu un Regulas (EK) Nr. 1225/2009 13. panta 3. punktu un 14. panta 5. punktu [..]".

10. Apstrīdētās regulas 2. pantā ir noteikts:

"1. Maksājumus, kas iekasēti, pamatojoties uz Īstenošanas regulu (ES) Nr. 723/2011, neatlīdzina [neatmaksā].

2. Visus atmaksājumus, kas veikti pēc Tiesas sprieduma lietā C-644/17 *Eurobolt* (EU:C:2019:555), atgūst iestādes, kas veikušas šos atmaksājumus."

## III. Lietas faktiskie apstākļi

11. Tālāk ir sniegts pārsūdzētajā spriedumā izklāstīto, šai lietai nozīmīgo faktu kopsavilkums.

### *A. Sākotnējās regulas pieņemšana un atcelšana*

12. Padome 2009. gadā konstatēja, ka Ķīnas ražotāji eksportētāji Savienības tirgū pārdod savienotājelementus par dempinga cenām. Tāpēc 2009. gada 26. janvārī tā pieņēma sākotnējo regulu.

13. Pēc galīgā antidempinga maksājuma noteikšanas Eiropas Komisija saņēma pierādījumus par to, ka šie pasākumi tiek apieti, veicot pārsūtīšanu caur Malaiziju. Tāpēc 2010. gada 27. oktobrī tā pieņēma Komisijas Regulu (ES) Nr. 966/2010, ar ko sāk izmeklēšanu par tādu antidempinga pasākumu iespējamo apiešanu, kuri ar [sākotnējo regulu] noteikti dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu veidu importam, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus, un par šāda importa reģistrāciju[10]. Kā liecina šīs regulas 18. apsvērums un 2. pants, muitas dienestiem tika uzdots veikt vajadzīgos pasākumus, lai reģistrētu importu Eiropas Savienībā atbilstoši pamatregulas 13. panta 3. punktam un 14. panta

[9] OV 2016, L 52, 24. lpp.

[10] OV 2010, L 282, 29. lpp.

5. punktam, lai nodrošinātu, ka tad, ja izmeklēšanā tiek konstatēta pasākumu apiešana, antidempinga maksājumus pienācīgā apmērā varētu piemērot ar atpakaļejošu spēku no dienas, kad reģistrēts šāds imports no Malaizijas.

14. Padome 2011. gada 18. jūlijā, pamatojoties uz Regulas Nr. 1225/2009 13. pantu, pieņēma Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 723/2011, ar kuru galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Regulu Nr. 91/2009 noteikts dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam, attiecina arī uz dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importu, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus [11].

15. Pēc divām tiesvedībām PTO strīdu izšķiršanas struktūrās un pēc šo struktūru ziņojumu pieņemšanas PTO Strīdu izšķiršanas padomē (turpmāk tekstā – "SIP") [12], Komisija 2016. gada 26. februārī pieņēma atcelšanas regulu.

### *B. Nīderlandes tiesās izskatītais strīds un Tiesas spriedums lietā C-644/17 Eurobolt*

16. Apelācijas sūdzības iesniedzējas savienotājelementus no Malaizijas bija importējušas laikā, kad Komisija veica pretapiešanas izmeklēšanu. Šis imports bija reģistrēts atbilstoši Regulas Nr. 966/2010 2. pantam un Regulas Nr. 1225/2009 13. panta 3. punktam un 14. panta 5. punktam.

17. No 2012. gada janvāra līdz 2013. gada oktobrim Nīderlandes muitas iestādes, pamatojoties uz Īstenošanas regulu Nr. 723/2011, izdeva paziņojumus par to antidempinga maksājumu iekasēšanu, kas apelācijas sūdzības iesniedzējām bija jāmaksā par savienotājelementu importu. Nīderlandes tiesību aktos noteiktajā termiņā apelācijas sūdzības iesniedzējas šos iekasēšanas paziņojumus apstrīdēja atbilstoši Regulas (EEK) Nr. 2913/92 [13] 243. pantam.

18. 2017. gada 17. novembrī *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa) iesniedza Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par Īstenošanas regulas Nr. 723/2011 spēkā esamību saistībā ar valsts tiesā *Eurobolt* iesniegto kasācijas sūdzību par antidempinga maksājumiem, kas samaksāti uz minētās īstenošanas regulas pamata.

19. Tiesa 2019. gada 3. jūlija spriedumā *Eurobolt* [14] atzina, ka saistībā ar šo īstenošanas regulu ir pārkāpts būtisks procedūras noteikums. Tiesa pēc būtības konstatēja, ka pirms paplašinātā antidempinga pasākuma pieņemšanas nebija notikusi pienācīga apspriešanās komitejā, kāda paredzēta pamatregulas 15. panta 2. punktā. Saskaņā ar šo normu ne vēlāk kā 10 darbdienas pirms padomdevēju komitejas sanāksmes bija jāiesniedz tai visa būtiskā informācija. Taču *Eurobolt* iesniegtie apsvērumi, kas pamatregulas 15. panta 2. punkta vajadzībām uzskatāmi par "būtisku informāciju", dalībvalstīm tika nosūtīti tikai divas dienas pirms padomdevēju komitejas sanāksmes. Tāpēc Tiesa secināja, ka Īstenošanas regula Nr. 723/2011 nav spēkā, jo, to pieņemot, bija pārkāpts pamatregulas 15. panta 2. punkts.

[11] OV 2011, L 194, 6. lpp.

[12] Detalizētāk skat. pārsūdzētā sprieduma 7.–11. punktā.

[13] Padomes Regula (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.), ar grozījumiem.

[14] C-644/17, EU:C:2019:555.

### *C. Par apstrīdētās regulas pieņemšanu*

20. Pēc Tiesas 2019. gada 3. jūlija sprieduma *Eurobolt* Komisija, izmantojot Īstenošanas regulu (ES) 2019/1374[15], atsāka pretapiešanas izmeklēšanu, lai novērstu Tiesas konstatēto procesuālo tiesību normu pārkāpumu. Kā liecina Īstenošanas regulas 2019/1374 17. apsvērums, pretapiešanas izmeklēšanas atsākšanas mērķis bija nodrošināt visu procesuālo prasību ievērošanu saskaņā ar konsultēšanās procedūru. Šajā nolūkā pārbaudes komitejai attiecīgajās normās noteiktajā termiņā tika iesniegti *Eurobolt* apsvērumi.

21. Pēc padomdevēju komitejas ieteikuma saņemšanas Komisija 2020. gada 30. aprīlī pieņēma apstrīdēto regulu, atkārtoti nosakot apiešanas maksājumus.

## IV. Pārsūdzētais spriedums un tiesvedība Tiesā

22. Apelācijas sūdzības iesniedzējas 2020. gada 28. jūlijā Vispārējā tiesā cēla prasību atcelt apstrīdēto regulu. Prasības pieteikumā apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīja trīs pamatus.

23. 2022. gada 18. maijā Vispārējā tiesa pasludināja pārsūdzēto spriedumu, ar kuru tā prasību noraidīja un piesprieda apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24. Apelācijas sūdzībā, kas Tiesā iesniegta 2022. gada 2. augustā, apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu i) atcelt pārsūdzēto spriedumu, ii) apmierināt prasību pirmajā instancē un atcelt apstrīdēto regulu, ciktāl tā attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām, vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai jaunai izskatīšanai un iii) piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25. Savukārt Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26. Tiesa 2023. gada 23. maijā nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējām dažus jautājumus, uz kuriem tās atbildēja ar 2023. gada 9. jūnija vēstuli.

27. Abas puses savu nostāju pauda Tiesas sēdē, kas notika 2023. gada 6. jūlijā.

## V. Sestā apelācijas sūdzības pamata juridiskā analīze

28. Kā minēts šo secinājumu ievadā, šajā analīzē aplūkoju tikai apelācijas sūdzības sesto pamatu, kas vērsts pret pārsūdzētā sprieduma 123.–155. punktu.

29. Šajos punktos Vispārējā tiesa kā nepamatotu noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju otro pamatu, ar kuru tās apgalvo, ka ar apstrīdēto regulu ir pārkāpts pamatregulas 13. panta 1. punkts un LES 5. panta 1. un 2. punkts, kā arī labas pārvaldības princips, jo apstrīdētajai regulai trūkstot pienācīga tiesiskā pamata.

[15] Īstenošanas regula (ES) 2019/1374 (2019. gada 26. augusts), ar ko atsāk izmeklēšanu pēc Tiesas 2019. gada 3. jūlija sprieduma lietā C-644/17 *Eurobolt* attiecībā uz Padomes Īstenošanas regulu Nr. 723/2011 (OV 2019, L 223, 1. lpp.).

## *A. Lietas dalībnieku argumenti*

30. Vispirms apelācijas sūdzības iesniedzējas uzsver savu viedokli, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā to prasījuma būtību: tā kā sākotnējā regula bija prettiesiska un tā kā šā iemesla dēļ tā 2016. gadā tika atcelta, to nevarot izmantot par pienācīgu tiesisko pamatu, lai 2020. gadā "tikai papildus" pieņemtu apstrīdēto regulu. Tātad Komisija, pieņemot apstrīdēto regulu, nebija pamatojusies uz derīgu tiesisko pamatu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīja dažādus argumentus savu apgalvojumu pamatošanai.

31. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa, atsaukdamās uz Tiesas spriedumu *APEX*[16], lai noraidītu to prasību, esot pieļāvusi kļūdu. Spriedumā *APEX* neesot aplūkots apstrīdētā akta tiesiskā pamata tiesiskums. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka spriedumā minētajā lietā nav sniegtas nekādas norādes attiecībā uz jautājumu, ko tās izvirzījušas saistībā ar šo tiesvedību. Tās uzskata, ka šajā lietā izšķirošais elements ir tas, ka sākotnējā regula, kas atzīta par prettiesisku, nevar būt apstrīdētās regulas tiesiskais pamats.

32. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, atsaukdamās uz LESD 207. pantu kā vispārīgu tiesisko pamatu antidempinga pasākumu pieņemšanai. Apelācijas sūdzības iesniedzējas vēlreiz uzsver, ka apstrīdētajai regulai kā tiesiskais pamats esot nepieciešama *spēkā esoša* regula, ar ko tiktu piemēroti antidempinga maksājumi, kuri, kā tiek apgalvots, tika apieti. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka, nepastāvot pienācīgam tiesiskajam pamatam, apstrīdētā regula esot pretrunā LES 5. panta 1. un 2. punktam, kur nostiprināts kompetences piešķiršanas princips.

33. Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, atzīdama, ka sākotnējās regulas atcelšana neietekmē tās spēkā esamību. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzsver, ka Komisija šo regulu atcēla tādēļ, ka tā bija prettiesiska, proti, tika konstatēts, ka tā nav saderīga ar PTO nolīgumiem. Tāpēc tās uzskata, ka apstrīdētās regulas pieņemšana ir uzskatāma par prettiesisku regulējuma atjaunošanu.

34. Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējās tiesas apsvērumi par to, ka tās nevar atsaukties uz PTO tiesībām kā Savienības tiesību aktu spēkā esamības parametru, nav nozīmīgi. Tās uzsver: kā atzinusi pati Vispārējā tiesa, tās neapgalvo, ka sākotnējās regulas nesaderība ar PTO tiesībām padarītu apstrīdēto regulu par spēkā neesošu. Bet tās apgalvo, ka sākotnējā regula nevar būt apstrīdētās regulas tiesiskais pamats.

35. Komisija apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumi pret pārsūdzēto spriedumu ir nepamatoti. Tā uzskata, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, izvērtējot apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus par to, ka apstrīdētajai regulai neesot pienācīga tiesiskā pamata. Konkrētāk, Komisija apgalvo, ka sākotnējo regulu, kas – pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvotajam – nekādā ziņā neesot prettiesiska, nevar uzskatīt par apstrīdētās regulas tiesisko pamatu (vai vienu no tiesiskajiem pamatiem). Komisija uzsver, ka apstrīdētā regula tika pareizi pieņemta, pamatojoties uz pamatregulas 13. un 14. pantu.

## *B. Juridiskā analīze*

36. Apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītie argumenti nešķiet pārliecinoši.

[16] Spriedums, 2015. gada 17. decembris, *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:828) (turpmāk tekstā – "spriedums *APEX*").

37. Vispirms neesmu pārliecināts, ka Vispārējā tiesa nebūtu ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījuma būtību. Manuprāt, pārsūdzētā sprieduma 123.–155. punktā ir precīzi izklāstīti un pareizi aplūkoti pirmajā instancē izvirzītie argumenti. Citastarp, uzskatu, ka abas premisas, uz kurām apelācijas sūdzības iesniedzējas balsta savus dažādos argumentus (pienācīga tiesiskā pamata trūkums un sākotnējās regulas prettiesiskums), nav pareizas.

38. Tagad paskaidrošu, kāpēc tā uzskatu.

*1. Vispārējā tiesa ir pareizi norādījusi tiesisko pamatu*

39. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumi, šķiet, ir balstīti uz pārprastu izpratni par jēdzienu "tiesiskais pamats" Savienības tiesību sistēmā. Tiesiskais pamats būtībā izriet no Savienības tiesību normas, ar kuru attiecīgā(-ās) Savienības iestāde(-es) ir pilnvarotas rīkoties konkrētā Savienības kompetences jomā, ja ir izpildīti attiecīgi nosacījumi. Prasība, ka jebkura Savienības iestādes darbība ir jāveic, pamatojoties uz tiesisko pamatu, izriet citastarp no LES 13. panta 2. punktā nostiprinātā principa par pilnvaru piešķiršanu iestādēm, saskaņā ar kuru "katra iestāde darbojas saskaņā ar Līgumos noteiktajām pilnvarām un atbilstīgi tajos izklāstītajām procedūrām, nosacījumiem un mērķiem"[17].

40. Ņemot to vērā, man ir pilnīgi skaidrs, ka Komisijas pilnvaras paplašināt antidempinga maksājumus, kas jau piemēroti importam no kādas trešās valsts, attiecināt arī uz importu no citas trešās valsts, ja pasākumi tiek apieti, izriet no pamatregulas normām. Šīs pilnvaras Komisijai ir piešķīris Savienības likumdevējs (konkrētajā gadījumā Parlaments un Padome) galvenajā tiesību instrumentā, kas reglamentē aizsardzību pret importu par dempinga cenām no trešām valstīm.

41. Proti, tas ir pamatregulas 13. pants "Pasākumu apiešana", kurā citastarp ir i) paredzēts, ka "saskaņā ar šo regulu uzlikto antidempinga maksājumu darbības jomu var paplašināt [..], ja notiek šo pasākumu apiešana" (1. punkts); ii) uzdots Komisijai veikt izmeklēšanu (3. punkts); un iii) Komisija izraudzīta kā iestāde, kas atbild par maksājumu paplašinātu attiecināšanu, ievērojot tajā minēto īstenošanas akta pieņemšanas procedūru (3. punkts)[18]. Turklāt tās pašas regulas 14. panta "Vispārīgi noteikumi" 1. punktā ir precizēts, ka visi antidempinga maksājumi – tātad arī paplašinātie – ir jānosaka "ar regulu".

42. Tātad apstrīdētās regulas preambulā atsaucē uz šīm divām tiesību normām ir pareizi identificētas tiesību normas, no kurām Komisija atvasina savas pilnvaras paplašināti attiecināt aplūkojamos maksājumus, proti, arī uz tādu importu, ko veikušas apelācijas sūdzības iesniedzējas.

43. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzējas kļūdās, apgalvodamas, ka apstrīdētā regula ir pamatota vai tai bija jābūt pamatotai ar sākotnējo regulu. Kā pareizi norāda Komisija, (spēkā esoša) sākotnējā regula ir tikai viens no *nosacījumiem*, kas ir jāizpilda, lai būtu iespējama šo maksājumu paplašināta attiecināšana.

[17] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 1. oktobris, Komisija/Padome (C-370/07, EU:C:2009:590, 52. punkts).

[18] Pamatregulas 13. panta 3. punkta trešajā daļā ir atsauce uz komitejas procedūru, kas izklāstīta tās 15. panta 3. punktā. Savukārt pēdējā minētajā normā ir atsauce uz "pārbaudes procedūru", kas paredzēta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV 2011, L 55, 13. lpp.), 5. pantā.

44. Šāds nosacījums izriet no pamatregulas 13. panta 1. punkta [19]. Galu galā ir pašsaprotami, ka antidempinga maksājumus var *paplašināti attiecināt* vienīgi tad, ja, vispirms, to noteikšana ir spēkā. Un tomēr – droši vien ir vērts vēlreiz uzsvērt šo aspektu – Komisijai pilnvaras paplašināti attiecināt antidempinga maksājumus ir piešķirtas nevis ar aktu, ar kuru tie noteikti (proti, ar sākotnējo regulu), bet, kā jau tika paskaidrots, ar pamatregulu.

45. Tādējādi Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 126.–128. punktā konstatēdama, ka pamatregulas 13. pants un 14. panta 1. punkts ir uzskatāmi par *pienācīgu* apstrīdētās regulas tiesisko pamatu.

46. Šajā kontekstā vēlos piebilst, ka Vispārējā tiesa rīkojās pareizi arī tādā ziņā, ka pārsūdzētā sprieduma 136. punktā tā ir atsaukusies ne tikai uz pamatregulas 13. pantu, bet arī uz LESD 207. pantu kā uz tiesību normām, ar kurām Komisijai piešķirta kompetence pieņemt regulas, kas vērstas pret apiešanu. Faktiski LESD 207. panta 2. punkts ir primāro tiesību norma, kas Parlamentam un Padomei piešķir pilnvaras "[apstiprināt] pasākumus, kas nosaka kopējās tirdzniecības politikas īstenošanu". Pamatregula, kas savukārt pilnvaro Komisiju veikt konkrētus pretapiešanas pasākumus, neapšaubāmi ir viens no pasākumiem, ar kuriem definēts LESD 207. pantā minētās kopējās tirdzniecības politikas īstenošanas ietvars.

47. Tātad apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojums, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, atsaukdamās uz LESD 207. pantu, un tādējādi nenosodīdama LESD 5. panta 1. un 2. punktā paredzētā kompetenču deleģēšanas principa pārkāpumu [20], ir nepamatots.

48. Iepriekš izklāstītie apsvērumi izvirza otro jautājumu attiecībā uz premisām, uz kurām apelācijas sūdzības iesniedzējas balsta savus argumentus.

### *2. Sākotnējās regulas spēkā esamība*

49. Otrā premisa, uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas balsta savus argumentus, ir tāda, ka sākotnējā regula esot bijusi prettiesiska.

50. Arī šis arguments, manuprāt, ir nepareizs.

51. Kā paskaidrošu nākamajās sadaļās, nedz tas, ka Savienības likumdevējs sākotnējo regulu atcēla, nedz tās iespējamā neatbilstība PTO nolīgumiem vēl nenozīmē tās prettiesiskumu.

52. Komisija sākotnējo regulu atcēla atbilstoši Regulas (ES) 2015/476 [21] 1. panta 1. punkta a) apakšpunktam. Saskaņā ar šo normu, kad SIP pieņem ziņojumu par Savienības pasākumu, kas veikts citastarp uz pamatregulas pamata, "Komisija [..] var veikt vienu vai vairākus no turpmāk minētajiem pasākumiem, ko tā uzskata par piemērotiem: a) atcelt vai grozīt apstrīdēto pasākumu; vai b) pieņemt jebkādus citus īpašus īstenošanas pasākumus, kurus šajos apstākļos uzskata par piemērotiem, lai Savienība izpildītu ziņojumā minētos ieteikumus un nolēmumus".

[19] Skat. šo secinājumu 5. un 41. punktu.

[20] Īsi sakot, saskaņā ar šo principu Eiropas Savienība var darboties, nepārkāpjot kompetences, ko tai Līgumos piešķirušas dalībvalstis. Tātad kompetence, kas Līgumos nav piešķirta Eiropas Savienībai, paliek dalībvalstīm.

[21] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2015. gada 11. marts) par pasākumiem, kurus Savienība drīkst veikt aizsardzībai pret dempingu un subsidētu importu pēc ziņojuma, ko pieņēmusi PTO Strīdu izšķiršanas padome (kodificēta redakcija) (OV 2015, L 83, 6. lpp.).

53. Kā nepārprotami liecina Regulas 2015/476 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējums, SIP negatīvie konstatējumi par Savienības pasākuma iespējamu neatbilstību PTO nolīgumiem neizraisa *ipso facto* attiecīgā Savienības tiesību akta spēkā neesamību. No šādiem konstatējumiem Savienības iestādēm ir jāizdara nepieciešamie secinājumi attiecībā uz to, kas ir jāpaveic, lai atjaunotu atbilstību, un tām šajā ziņā ir zināma rīcības brīvība. Regulas 2015/476 1. panta 1. punkta a) apakšpunktā faktiski ir noteikts, ka Komisija "var" veikt vienu vai vairākus pasākumus atkarībā no tā, "ko tā uzskata par piemērotiem".

54. Iepriekš minētais atbilst PTO nolīgumu noteikumiem. Saskaņā ar Vienošanos par noteikumiem un kārtību, kas reglamentē strīdu izšķiršanu (turpmāk tekstā – "VSI"), 19. pantu gadījumā, "ja komisija vai Apelācijas institūcija secina, ka pasākums neatbilst [PTO nolīgumiem], tā iesaka attiecīgajai Dalībvalstij panākt pasākuma savietojamību ar šo līgumu". Šīs struktūras var tikai "ieteikt veidu, kādā attiecīgā Dalībvalsts varētu īstenot šos ieteikumus". Tik tiešām, vispāratzīts ir tas, ka "PTO dalībvalstīm ir rīcības brīvība attiecībā uz to, kā panākt, lai pasākums, kas atzīts par tādu, kas neatbilst PTO, būtu saderīgs ar PTO saistībām" [22]. Šajā ziņā saskaņā ar VSI 21. panta 3. punktu PTO dalībvalstīm parasti tiek piešķirts "saprātīgs termiņš" atbilstības atjaunošanai.

55. Šajā kontekstā ir jānorāda, ka neizpratni rada apelācijas sūdzības iesniedzēju paskaidrojumi – gan pirmajā instancē [23], gan šajā tiesvedībā [24]–, proti, tās neuzskata, ka apgalvotais PTO noteikumu pārkāpums sākotnējā regulā apstrīdēto regulu padarītu spēkā neesošu. Faktiski viens no galvenajiem apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentiem būtībā ir tāds, ka Komisija sākotnējo regulu esot atcēlusi tās prettiesiskuma dēļ, jo tā neesot bijusi saderīga ar PTO nolīgumiem, savukārt šis prettiesiskums ietekmējot apstrīdētās regulas spēkā esamību.

56. Kad tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzējām tika jautāts par šo acīmredzamo pretrunu, tās norādīja, ka tās uz PTO noteikumiem neatsaucas, lai *atzītu par spēkā neesošu* sākotnējo regulu, bet tikai, lai apgalvotu tās *prettiesiskumu*. Manuprāt, apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti šajā ziņā robežojas ar sofismu: pēc manām domām, prettiesiskums ir akta nesaderība ar augstāka ranga tiesību akta normām, savukārt spēkā neesamība ir acīmredzamās sekas, kas no tā izriet konkrētajam aktam. Uz šiem jēdzieniem ir attiecināms sakāmvārds "vienas medaļas divas puses".

57. Jebkurā gadījumā ir jānorāda, ka pārsūdzētajā spriedumā nav konstatējama neviena kļūda tiesību piemērošanā saistībā ar Vispārējās tiesas konstatējumiem, ka, ņemot vērā lietas apstākļus, nedz sākotnējās regulas, nedz apstrīdētās regulas tiesiskumu nevarēja novērtēt, balstoties uz konkrētajiem PTO noteikumiem un nolēmumiem. Piemēram, minētā sprieduma 144. un 150. punktā ir pareizi atspoguļoti un piemēroti principi, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas pastāvīgās judikatūras par šo jautājumu. Faktiski pavisam nesen Tiesa spriedumā *Donex* jau ir apstiprinājusi, ka sākotnējās regulas spēkā esamību nevar novērtēt no šo secinājumu 15. punktā minēto SIP 2011. un 2016. gada ziņojumu skatpunkta [25].

[22] Skat., piemēram, īpašās grupas 2002. gada 31. jūlija ziņojumu "United States – Countervailing Measures Concerning Certain Products From the European Communities" [Amerikas Savienotās Valstis – Kompensācijas pasākumi attiecībā uz dažiem Eiropas Kopienu izcelsmes produktiem] (WT/DS212/R), 6.43. punkts, un īpašās grupas 1999. gada 22. decembra ziņojumu "United States – Sections 301–310 of the Trade Act of 1974"[Amerikas Savienotās Valstis – 1974. gada Tirdzniecības likuma 301.–310. pants] (WT/DS152/R), 7.102. punkts.

[23] Skat. pārsūdzētā sprieduma 139.–144. punktu.

[24] Skat. šo secinājumu 34. punktu.

[25] Spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, *Donex Shipping and Forwarding* (C-104/19, EU:C:2020:539, 48. punkts).

58. Ņemot to vērā, tagad pievērsīšos apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumam, ka tas, ka Komisija sākotnējo regulu ir atcēlusi tādēļ, lai ievērotu nepieciešamību nodrošināt atbilstību starptautiskam nolīgumam, sākotnējo regulu padarot prettiesisku.

59. Šis arguments nav pareizs. Savienības tiesību akta atcelšanu pašu par sevi – neatkarīgi no tā atcelšanas iemesliem – nevar pielīdzināt konstatējumam par tiesību akta prettiesiskumu. Atceltais tiesību akts vairs nav spēkā, un līdz ar to tas nevar reglamentēt situācijas, kas izveidosies nākotnē. Turpretim tā spēju reglamentēt situācijas, kas radušās pagātnē – laikposmā, kad tas bija spēkā, – tā atcelšana parasti neliek apšaubīt.

60. Jāatgādina, ka Savienības tiesību sistēmā vienīgi Eiropas Savienības Tiesai ir kompetence lemt par Savienības tiesību akta tiesiskumu, jo Līgumos tai ir piešķirta ekskluzīva kompetence [26].

61. Protams, ja Tiesas sākotnējo regulu atzītu par spēkā neesošu tās *ex tunc* seku dēļ, tas būtu ietekmējis arī apstrīdētās regulas spēkā esamību [27]. Tomēr, kā norāda Komisija, Eiropas Savienības Tiesa nav atzinusi šo regulu par prettiesisku – nedz tad, kad tās spēkā esamība tajā tika apstrīdēta uz LESD 263. panta pamata [28], nedz arī saistībā ar lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu [29].

62. Šajā kontekstā vēlos piebilst, ka tieši šā iemesla dēļ apelācijas sūdzības iesniedzēju situācija būtiski atšķiras no tās, kas tika aplūkota nesenajā Tiesas spriedumā *Vitol* [30], uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas bieži atsaucās tiesas sēdē. Tās uzskata, ka šajā spriedumā ir apstiprināts, ka tās var sekmīgi atsaukties uz Savienības akta (šajā gadījumā – sākotnējās regulas) prettiesiskumu, lai apstrīdētu cita ar to saistīta Savienības akta (šajā gadījumā – apstrīdētās regulas) spēkā esamību.

63. Tomēr neuzskatu, ka Tiesas secinājumi spriedumā *Vitol* varētu būt nozīmīgi šajā lietā. Minētajā lietā valsts tiesa, izmantojot prejudiciāla nolēmuma procedūru, Tiesai bija uzdevusi jautājumu par tādas regulas spēkā esamību, ar kuru ir noteikti antidempinga maksājumi un kuras spēkā neesamību Vispārējā tiesa jau bija atzinusi spriedumā, kas pasludināts, pamatojoties uz LESD 263. pantu, un kas tolaik jau bija ieguvis *res judicata* spēku. Lai gan lietas dalībnieki, kas cēla prasību iesniedzējtiesā, nebija tie paši, kas bija sekmīgi cēluši Vispārējā tiesā atcelšanas prasību, Tiesa atzina, ka no Vispārējās tiesas konstatējumiem par to, ka ar apstrīdēto regulu ir pārkāpta konkrēta pamatregulas norma, ir jāizdara visi attiecīgie secinājumi. Tā kā aplūkojamie pārkāpumi ietekmēja arī to lietas dalībnieku tiesisko stāvokli, kuri vērsās iesniedzējtiesā, Tiesai nebija grūti atzīt apstrīdēto regulu par spēkā neesošu [31].

64. Taču šajā gadījumā nav Eiropas Savienības Tiesas iepriekšēja atzinuma par sākotnējās regulas apgalvotu spēkā neesamību. Kā jau paskaidroju šo secinājumu 61. punktā, īstenībā ir tieši pretēji.

65. Vēl piebildīšu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav arī atsaukušās uz LESD 277. panta normām, lai pamatotu sākotnējās regulas nepiemērojamību tās apgalvotā prettiesiskuma dēļ. Tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzējas netieši norādīja, ka pirmajā instancē un/vai šajā

[26] Šajā nozīmē citastarp skat. spriedumus, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest* (C-219/17, EU:C:2018:1023, 44. punkts), un 1987. gada 22. oktobris, *Foto-Frost* (314/85, EU:C:1987:452, 17. punkts).

[27] Skat., piemēram, spriedumu, 2018. gada 15. marts, *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

[28] Skat. citastarp spriedumus, 2014. gada 11. septembris, *Gem-Year* un *Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)*/Padome (C-602/12 P, EU:C:2014:2203), un 2014. gada 27. februāris, *Ningbo Yonghong Fasteners*/Padome (C-601/12 P, EU:C:2014:115).

[29] Skat. citastarp spriedumus, 2020. gada 9. jūlijs, *Donex Shipping and Forwarding* (C-104/19, EU:C:2020:539), 2018. gada 15. novembris, *Baby Dan* (C-592/17, EU:C:2018:913), un 2018. gada 18. oktobris, *Rotho Blaas* (C-207/17, EU:C:2018:840).

[30] Spriedums, 2023. gada 22. jūnijs (C-268/22, EU:C:2023:508).

[31] Turpat, 60.–78. punkts.

tiesvedībā tās implicīti bija izvirzījušas pamatu par prettiesiskumu. Tomēr abi apsvērumu fragmenti, uz kuriem atsaucās apelācijas sūdzības iesniedzējas, manuprāt, šo apgalvojumu neatbalsta.

66. Šo iemeslu dēļ Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 138. punktā pareizi secināja, ka sākotnējās regulas atcelšana neietekmē šīs regulas spēkā esamību.

### *3. Sākotnējās regulas atcelšana ar "ex nunc" iedarbību*

67. Acīmredzot, ja Savienības likumdevējs būtu nolēmis atcelt sākotnējo regulu ar *ex tunc* iedarbību, tas ir, novēršot tās iedarbību ar atpakaļejošu spēku, tad ar apstrīdēto regulu noteikto maksājumu paplašināta attiecināšana vairs nebūtu iespējama.

68. Tomēr Savienības likumdevējs, pieņemot lēmumu atcelt sākotnējo regulu, to nedarīja. No paša atcelšanas regulas formulējuma izriet, ka sākotnējā regula tika atcelta ar *ex nunc* iedarbību. Atcelšanas regulas 2. pantā ir noteikts, ka "[attiecīgo] antidempinga maksājumu atcelšanu piemēro no šīs regulas spēkā stāšanās datumam [..] un tā nevar būt par pamatu līdz minētajam datumam iekasēto maksājumu atmaksāšanai". Šī tiesību norma ir atspoguļota arī tās pašas regulas 14. apsvērumā, kurā ir teikts: "Apstrīdēto pasākumu atcelšana būtu jāpiemēro no regulas spēkā stāšanās datuma, un tāpēc tā nerada pamatu līdz minētajam datumam iekasēto maksājumu atmaksāšanai."

69. Savienības likumdevēja izvēle šajā ziņā atbilst Regulā 2015/476 kodificētajiem principiem. Tās 3. pantā ir noteikts, ka "visus pasākumus, kas pieņemti saskaņā ar šo regulu, piemēro no to spēkā stāšanās dienas, un, ja nav norādīts citādi, tie nerada pamatu līdz minētajai dienai iekasēto nodokļu atmaksāšanai". Šīs regulas 7. apsvērumā ir atkārtoti 3. panta noteikumi un paskaidrots to pamatojums. Šajā apsvērumā ir teikts: "[..] Ieteikumiem SIP ziņojumos ir tikai uz nākotni vērsts spēks. Tāpēc ir lietderīgi noteikt, ka jebkādi pasākumi, ko veic saskaņā ar šo regulu, ja nav norādīts citādi, tiks izpildīti no to spēkā stāšanās dienas, un tāpēc nerada pamatu līdz minētajai dienai iekasēto nodokļu atmaksāšanai."

70. No iepriekš minētā izriet, ka tās atcelšana nav skārusi jebkuru situāciju, kuru *ratione temporis* reglamentēja sākotnējās regulas normas. Līdz ar to, ciktāl Savienības likumdevējs ir apliecinājis antidempinga maksājumu pareizu iekasēšanu laikposmā no sākotnējās regulas spēkā stāšanās dienas līdz tās atcelšanas dienai, nav iemesla uzskatīt, ka šo maksājumu paplašināta attiecināšana arī uz importu, ar kuru mēģināts apiet Savienības tirdzniecības pasākumu, nebūtu spēkā.

71. Kā pareizi norādīts pārsūdzētā sprieduma 129. punktā, lai šāda paplašināšana būtu tiesiska tādos apstākļos kā šajā lietā aplūkojamie, ir nepieciešams, lai i) šāda paplašināšana attiektos tikai uz laiku pirms šo pasākumu termiņa beigām un ii) tiktu uzdots reģistrēt attiecīgo importu atbilstoši pamatregulas 13. panta 3. punktam un 14. panta 5. punktam. Nav strīda par to, ka šajā gadījumā šie nosacījumi ir izpildīti [32].

72. Manuprāt, ņemot to vērā, Vispārējā tiesa ir arī pareizi atsaukusies uz Tiesas spriedumu *APEX*, lai noraidītu apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus par šo jautājumu.

[32] Skat. arī pārsūdzētā sprieduma 133. un 134. punktu.

### *4. Vispārējās tiesas atsaukšanās uz spriedumu APEX*

73. Spriedumā *APEX* – prejudiciālajā jautājumā par citas regulas, ar ko pasākumu apiešanas dēļ antidempinga maksājumus attiecina paplašināti, spēkā esamību – viens no lietas dalībniekiem, kas iesniedza apsvērumus, apgalvoja, ka apstrīdētā regula ir jāuzskata par spēkā neesošu, jo tā bija pieņemta laikā, kad vairs nebija spēkā regula, ar kuru sākotnēji bija noteikti šie maksājumi.

74. Tiesa šo apgalvojumu noraidīja un nosprieda, ka saskaņā ar pamatregulas 13. pantu apiešanas gadījumā ir ļauts pieņemt lēmumu par antidempinga pasākumu paplašinātu attiecināšanu, pat ja sākotnējās regulas, ar ko bija noteikti šie maksājumi, termiņš bija beidzies. Tiesa norādīja, ka šādu skaidrojumu neizslēdz arī tiesību normas formulējums un, vēl jo svarīgāk, to atbalsta tiesību normas kontekstuālā un teleoloģiskā interpretācija. Šajā kontekstā Tiesa arī noraidīja argumentu, ka pasākuma par maksājumu paplašināšanas papildinošais raksturs – iezīme, ko Tiesa uzsvērusi vienā agrākā spriedumā,[33] – būtu pretrunā šādai interpretācijai. Tiesa nosprieda, ka gadījumā, "ja no [šā konstatējuma] izriet, ka paplašinātie pasākumi nevar būt ilgstošāki par to pasākumu piemērošanas termiņa beigām, kuri tiek paplašināti, tad no saiknes, kas vienus pasākumus vieno ar otriem, nevar tikt secināts, ka par pirmo pasākumu ieviešanu būtu jālemj pirms otro piemērošanas termiņa beigām"[34].

75. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējas nepiekrīt tam, ka spriedums *APEX* būtu nozīmīgs arī šajā lietā – ar tādu pamatojumu, ka minētajā spriedumā sākotnējās regulas spēkā esamība netika apstrīdēta. Tomēr, kā jau paskaidroju šo secinājumu iepriekšējās sadaļās, arī šajā lietā nekas neliecina, ka sākotnējā regula būtu prettiesiska.

76. Tas vien, ka Komisija, izmantojot tai piešķirto politisko rīcības brīvību šajā jomā, nolēma atcelt šo regulu pirms tai sākotnēji paredzētā termiņa beigām[35], nav būtiski. Tiesas secinājumi spriedumā *APEX* ir nozīmīgi arī šajā lietā.

77. Tomēr tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvoja, ka, pat ja Tiesa sākotnējo regulu atzītu par spēkā esošu, abas lietas tik un tā esot atšķirīgas, ņemot vērā, ka laiks, kas pagājis no sākotnējās regulas termiņa beigām līdz pretapiešanas maksājumu piemērošanai (vai atkārtotai piemērošanai), šajā lietā esot ievērojami ilgāks nekā uzskatīts spriedumā *APEX*. Vēlos norādīt, ka, tā kā šajā jautājumā nav sniegti nekādi citi paskaidrojumi, nav saprotams, kādēļ šis faktiskais elements (ilgāks vai īsāks minētais laikposms) liktu apšaubīt iepriekš izklāstīto juridisko analīzi.

78. Galu galā būtu dīvaini secināt, ka konkrētā laikposmā (kas atbilst sākotnējās regulas faktiskajam darbības laikam) Savienības iestādes drīkstēja piemērot antidempinga maksājumu importam no trešās valsts, bet ne importam, kas tika novirzīts caur citu trešo valsti, tādējādi mēģinot apiet Savienības tirdzniecības pasākumu. Šāds konstatējums *de facto* mudinātu tirgotājus turpmāk mēģināt apiet Savienības tirdzniecības pasākumus, jo tad godīgi importētāji tiktu sodīti, bet negodīgi importētāji gūtu priekšrocības[36]. Tas būtu pretrunā pamatregulas 13. panta mērķim.

79. Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 129. un 134. punktā, kurā Vispārējā tiesa, lai pamatotu savus secinājumus, ir atsaukusies uz spriedumu *APEX*, nav iespējams konstatēt kļūdu tiesību piemērošanā.

[33] Spriedums, 2013. gada 6. jūnijs, *Paltrade*, C-667/11 (EU:C:2013:368, 28. punkts).

[34] Spriedums *APEX*, 39.–55. punkts.

[35] Šajā ziņā skat. pamatregulas 11. panta "Ilgums, pārskatīšana un atlīdzināšana" normas.

[36] Līdzīgi skat. ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] secinājumus lietā *APEX* (C-371/14, EU:C:2015:507, 39. punkts).

80. Visbeidzot, manuprāt, nav nepieciešams atsevišķi aplūkot apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvoto labas pārvaldības principa pārkāpumu. Šajā ziņā tās nav sniegušas nekādus konkrētus un patstāvīgus argumentus.

81. Visbeidzot, ar apelācijas sūdzības iesniedzēju sesto pamatu bija izvirzīts jautājums par to, vai regulas, ar ko piemēro antidempinga maksājumu trešās valsts izcelsmes importam, atcelšana – eventuālas nesaderības ar PTO noteikumiem dēļ – liedz Komisijai šo maksājumu attiecināt – pasākuma apiešanas dēļ – arī uz importu no citas trešās valsts pat tad, ja šāda paplašināta attiecināšana aptver laikposmu pirms regulas atcelšanas un ja šāds imports ir bijis reģistrēts atbilstoši attiecīgajiem antidempinga noteikumiem.

82. Šajos secinājumos esmu centies izskaidrot, kāpēc – atšķirībā no apelācijas sūdzības iesniedzējām – uzskatu, ka atbildei uz šo jautājumu ir jābūt noliedzošai.

## VI. Secinājumi

83. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ierosinu Tiesai noraidīt *Eurobolt BV*, *Fabory Nederland BV* un *ASF Fischer BV* apelācijas sūdzības sesto pamatu.